

Westermann: Jeg skal i Anledning af det forelagte Lovforslag ikke gøre mange Bemærkninger, men i det store og hele henholde mig til de Udtalelser, som mit Partis Ordfører i sidste Rigsdagssamling, det daværende Medlem Hr. Bouet, fremførte her i Salen. Tiderne siden da er for Søfartens Vedkommende ikke paa nogen Maade blevet bedre, og derfor maa de samme Argumenter, som Hr. Bouet fremførte, ogsaa være gældende nu. Vi kan ikke se, at der kan være nogen Mulighed for, at dansk Skibsfart kan holde sig konkurrencedygtig over for Udlandet i Tilfælde af, at der skal udrædes saa væsentligt forøgede Omkostninger, som her er Tale om, idet en Forkortelse af Arbejdstiden som den her foreslaaede vil medføre en Merudgift for dansk Skibsfart af formodentlig mellem 4 og 5 Mill. Kr., og den forøgede Udgift vil særlig ramme de mindre Skibe, hvor man ikke kan have tilstrækkelig stort Mandskab om Bord, og hvor der derfor maa betales en betydelig større Overtidsbetaling.

Siden sidste Rigsdagssamling, da denne Sag blev debatteret her i Folketinget, har den været behandlet paa den internationale forberedende tekniske Søfartskonference i Genève i November—December 1935, og efter Udtalelserne derfra kan man forvente, at det internationale Arbejdsbureau paa en Konference, som sammenkaldes til Efteraaret, November—December i Aar, vil fremsætte Forslag til en international Ordning af Spørgsmaalet om Arbejdstiden i Skibe, et Spørgsmaal, som rimeligt ordnes paa international Basis, da dette er det eneste, som kan opretholde de rimelige og bestaaende Konkurrenceforhold de enkelte Lande imellem. Det vilde derfor være naturligt, at man ogsaa herhjemme afventede Resultatet af den internationale maritime Konference, som skal afholdes til Efteraaret.

Principielt er mit Parti af det Synspunkt, at dette Forhold som andre Lønningerforhold — og det er i Realiteten et Spørgsmaal om øgede Lønninger — er det rimeligt at ordne gennem fri, kollektiv Aftale, saaledes som det ogsaa i vid Udstrækning er sket mellem Rederne og de forskellige Søfartsorganisationer, og der er jo Tale om Fornyelse af disse Aftaler i April 1937. Men om selve Hovedgrundlaget for dette Lovforslag, Indførelse af 8 Timers Arbejdsdagen om Bord i Skibe, vil jeg gerne sige, at jeg finder denne Bestemmelse urimelig, for det er umuligt at sammenligne Forholdene paa Landjorden med Forholdene om Bord i et Skib.

Den ærede Ordfører for Det socialde-

mokratiske Parti anbefalede at gaa med til denne Bestemmelse og henviste til, at den var gennemført paa saa mange andre Omraader, f. Eks. i Landtjeneste; men jeg spørger, hvorledes det ærede Medlem Hr. P. Andersen vil beskæftige Folk om Bord paa et Skib i 16—18 Timer; de har ikke deres Familie der, de kan ikke nyde Familielivet, der er ikke Biografer eller andre Adspredelser for Folkene i disse 16—18 Timer. Der er andre Forhold om Bord end i Land, og i det Øjeblik man giver dem Ekstraarbejde, vil det kun betyde en Forøgelse af Lønningerne; og en saadan bør der ikke lovgives om. Hvis man vil give Sømandene en vis Frihed og sige, at den Arbejdstid, de har om Bord, er relativt lang, er jeg ikke i Tvivl om, at den rigtige Vej er at give dem en aarlig Ferie med Betaling og saa lade dem beholde en rimelig Arbejdstid om Bord, en Tid, som staar i rimeligt Forhold til den Fritid og den Hviletid, de kan faa.

Som Forholdene vil blive, hvis dette Lovforslag bliver gennemført, vil Rederne ikke kunne holde Skibene i den Stand, hvori de har været holdt hidtil; det vil medføre meget betydelige Omkostninger til Skibenes Vedligeholdelse, længere Dokningsperioder, og føre til, at Rederierne i høj Grad bliver ukonkurrencedygtige. Og som jeg har nævnt, gælder det navnlig de mindre Skibe, de Skibe, der i Øjeblikket er haardest trængt, de, der anvendes i Østersøfarten, hvor de er meget stærkt trængt fra de nye Søfartsnationer, som er kommet til i de senere Aar. Jeg kan f. Eks. nævne Finland, hvor man har Lønninger paa omkring det halve af det, vi betaler herhjemme, og hvor man i det sidste Par Aar har forøget Tonagen til det dobbelte. I den Fart, hvor de mindre Skibe sejler og har deres sikre Marked, vil de efterhaanden blive trængt ud eller faa vanskeligt ved at modstaa Konkurrencen.

Jeg udtaler den samme Sympati for Søfartens Folk, som den tidligere konservative Ordfører udtalte ved sidste Behandling, men samtidig siger jeg, at jeg tror, det i det lange Løb vil gavne dem bedst, om man kan holde dansk Søfart oppe mindst i samme Omfang som i Øjeblikket og gøre Rederierne saa konkurrencedygtige, at de eventuelt kan udvide Farten, for det giver ogsaa Sømandene større Beskæftigelse og bedre Vilkaar.

Rager: Min Partifælle det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen, der paa vore Vegne skulde have talt om dette Lov-